

A JÁSZKUNSÁG eseménynaptára

1894. március 15-én született **Aba-Novák Vilmos** festőművész, aki 1930-tól kezdve gyakran megfordult a szolnoki művésztelepen. Itteni tartózkodása nagy hatással volt fejlődésére, és ennek eredményeképpen nem egy jelentős alkotását festette Szolnokon. Számos lacikonyhát, vásárt, árvízjelenetet megörökített, de az állatok életéből is merítette témáit. Képeivel nemcsak itthon, hanem Európaszerte, sőt Amerikában is nagy sikereket ért el. Több nemzetközi díjat nyert. Művészetének egyik legnagyobb értéke nagy rajztudása, komponáló készsége, gazdag rajzos részlettanulmányokon alapuló elbeszélőkedve és dinamikus előadásmódja. Színeit erős dekoratív hatásokban alkalmazta. Alakjait sokszor groteskségig karakterizálta, és nagy humorral ábrázolta. Chiovini Ferencel együtt festette a jászszentandrásai templom freskóit. — 1941-ben halt meg.

1811. április 1-én született **Tiszaföldvárrott Somogyi Károly** egyházi író. Életpályájának jelentős eseménye, hogy a szemináriumban kiváló része volt a növendékpapság magyar gyakorló iskolája megalapításában (1830.), melynek ő lett az első elnöke. 1858-ban a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává választotta. Az 1879-i árvíz által rombadöntött Szeged újjáépítésére és megsegítésére 42 ezer kötetből álló tudományos könyvtárát a városnak adományozta. A róla elnevezett Somogyi Könyvtár, Szeged közkönyvtára — azóta igen nagyot fejlődve — ma is az ország egyik legnagyobb könyvtára. 1888. március 30-án halt meg. Művei közül említésre méltók: A bölcsészet lényege és feladata (1859); Renan műve s a német itészet (1864).

1757. április 3-án született **Szolnokon Versegly Ferenc**. Sótiszt fia volt. Bár papi pályára lépett, felvilágosodott gondolkodása miatt hamar összeütközésbe került felettes hatóságaival. Tagja volt Martinovics Ignác forradalmi mozgalmanak: ő is terjesztette a forradalmi kátét, s elsőnek fordította le magyarra a francia forradalom dalát, a Marseillaise-t. E tevékenysége miatt 1795-ben halálra ítélték, de kegyelmet kapott. Közel 9 évet raboskodott Kufstein, Graz és Brünn börtöneiben, míg — édesanyja közbenjárására — szabadon bocsátották. A börtön megtörte, úgyhogy ezután már csak irodalommal, elsősorban nyelvészeti kérdésekkel foglalkozott. Szenvedélyes vitákat folytatott kora másik nagy nyelvtudósával, Révai Miklóssal. Versei között sok formailag gondosan kidolgozott művet olvashatni; nem egy verséhez dallamot is szerzett. Szolnok emlékét „Külső Szolnok” című szép költeménye őrzi. 1822-ben halt meg. Holttestét 1932-ben hozták haza szülőföldjére.

1929. április 14-én 74 éves korában halt meg **Szolnokon Hild Viktor**, a Jászság történetének neves kutatója. Nagyapja, Hild József híres magyar építész házában nevelkedett. Az egyetem jogi karának elvégzése után kolozsvári és fővárosi lapoknál dolgozott, majd 1887-ben Jászapátiban telepedett le. Megalapította és szerkesztette a Jászság c. hetilapot, melyben többek között élesen bírálta egyes közigazgatási tisztviselők visszaéléseit. Később Jászberénybe, majd Szolnokra került. Az ezredéves ünnepek idején megindult történelmi kutatások hatására elhatározta, hogy megírja a Jászság történetét. A jászkun kerületek és az egyes községek levéltári anyagát átvizsgálva, sokezer oldalnyi jegyzetet készített. Figyelemmel kísérte a régészeti leleteket is; komoly és ma is korszerűnek mondható ásatásokat végzett. Jelentős gyűjteménye, könyvtára és jegyzetanyaga 1933-ban a szolnoki múzeumba került.

1886. április 25-én született **Szolnokon Pólya Tibor** festőművész. Budapesti, szolnoki és párizsi tanulmányai nyomán kezdetben az impresszionizmus hatása alá került. Festett sok olajképet, majd később rajzkészségét jobban érvényre juttató temperaképet. Számos képeinek témáját merítette a népeletből; ezeket bravúros karakterizáló készséggel párosult humor jellemzi. Egyéniségének legmegfelelőbb terület azonban a plakát és a karikatúra maradt. Ezekkel érte el legnagyobb sikereit. Mint tréfacsináló rendkívül népszerű volt. — 1937-ben halt meg.